



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 415/06
23.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, Биљане Драгојевић и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа адвокат АБ, против туженог РС Министарство унутрашњих послова, кога заступа Републичко јавно правобранилаштво, Одељење у ББ, ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Панчеву Гж-1. бр. 1792/05 од 13.10.2005. године, у седници већа одржаној дана 23.03.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Панчеву Гж-1. бр. 1792/05 од 13.10.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Панчеву П-1. бр. 1023/03 од 19.02.2004. године, поништено је решење РС МУП-Секретаријата унутрашњих послова Панчево бр. 118-12/03 од 18.04.2003. године којим је тужиоцу АА раднику туженог престао радни однос са 18.04.2003. године које је потврђено решењем РС МУП-Ресор јавне безбедности бр. 01/13484/2003 од 03.07.2003. године те је обавезан тужени да тужиоца врати на послове које је обављао пре доношења оспореног решења и тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 18.600,00 динара, у року од 8 дана под теретом принудног извршења.

Пресудом Окружног суда у Панчеву Гж-1.бр. 1792/05 од 13.10.2005. године, ставом првим изреке, жалба тужене РС-Министарства унутрашњих послова као основана је усвојена, па је пресуда Општинског суда у Панчеву бр. 1023/03 од 19.02.2004. године којом је поништено решење РС-МУП-Министарства унутрашњих послова Панчево бр. 118-12/03 од 18.04.2003. године којим је тужиоцу АА раднику тужене престао радни однос са 18.04.2003. године а које је потврђено решење РС-МУП-Ресор јавне безбедности бр. 01/13484/2003 од 03.07.2003. године, где је тужена обавезана да тужиоца врати на послове које је обављао пре доношења оспореног решења преиначена, и тужбени захтев одбијен у целости, а ставом другим изреке, преиначена је и одлука о трошковима парничног поступка тако што се тужиоцу Хрчак Зорану исти не досуђују.

Против наведене правноснажне пресуде тужилац је у законском року изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл. 386. раније важећег ЗПП, који се примењује на основу чл. 491. ст. 1 и 4. ЗПП ("Сл. гласник РС" бр. 125/2004), Врховни суд Србије је нашао, да је ревизија тужиоца неоснована.

Нема битне повреде одредбама парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нема ни битне повреде из чл. 354. ст. 2. тач. 14. ЗПП, на коју се ревизијом указује, јер је другостепени суд навео довољне, јасне и разумљиве разлоге о одлучним чињеницама на основу којих је и одлучено као у побијаној пресуди. Према томе, побијана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

У проведеном поступку је утврђено да је тужилац био запослен у СУП-у ВВ, у полицијској станици од 1996. године као саобраћајни полицајац. У операцији "Сабља" по позиву дошао је у полицијску станицу – зграду новог СУП-а ВВ дана 14.04.2003. године, где га је командир сцп. ГГ питао да ли је у последњих годину дана направио неки пропуст у служби или пак незакониту радњу указујући му на постојање сумње да је заједно са колегом ДД пратио и обезбеђивао пролаз цистерни са краденим бензином и нафтним дериватима од луке "Дунав" до бензинских пумпи у граду, а за узврат добијао новчану надокнаду. Тужилац је напред наведене наводе негирао и након обављеног информативног разговора сачинио је писмену изјаву о познанствима са неким лицима из такозване афере "Нафташи". Истог дана тужилац је од стране сведока ТЂ официра СУП-а ВВ и дипломираног правника, а који сведок је поступајући по упутству добијеном од начелника Секретаријата пуковника ЕЕ предочио тужиоцу две могућности: да призна дело и поднесе захтев за споразумни раскид радног односа након чега ће бити на слободи и неће му се одредити притвор већ се исти проследити надлежном ОЈК или другу могућност да ће му се одредити притвор од стране СУП-а уколико не призна дело и не понесе захтев за споразумни раскид радног односа, а све то поводом акције "Сабља" без права на адвоката као савременик " " и " " V

раскид радног односа, а ово је поводом анкете Савеза, без права на адвоката као сујесник __ и __. У тим околностима тужилац је изјавио присутнима да пристаје да сачини захтев за споразумни раскид радног односа и при том је питао сведока ЋЋ шта треба да напише поводом тог захтева да би му поменути сведок издиктирао текст по коме овде тужилац АА је поднео захтев за споразумни раскид радног односа из личног разлога и изјавио да захтев подноси својом вољом без принуде и присиле, а који текст је тужилац написао и потписао. Том приликом је сведок ЋЋ гарантовао тужиоцу да неће ићи у притвор јер је начелник СУП-а ВВ рекао поменутом сведоку да тужилац уколико поднесе предметни захтев за раскид радног односа неће ићи у притвор из разлога што начелник не жели да у афери са "Нафташима" буду умешана лица која се налазе у раду у СУП-у ВВ. Након овако сачињеног захтева за споразумни раскид радног односа од тужиоца је узета и изјава ради покретања дисциплинског поступак и иста прослеђена начелнику Секретаријата ЕЕ, након тога тужилац је раздужен са оружјем и уручено му је решење о суспензији од 14.04.2003. године којим се тужилац удаљује из СУП-а __ наведеног датума, јер је покренут дисциплински поступак због теже повреде радних обавеза и дужности из чл. 50. ст. 1. тач. 7. и 13. Закона о унутрашњим пословима РС, с обзиром да је било оцењено да је даље обављање послова у МУП-у од стране тужиоца штетно по интереса службе и да ће притом удаљење трајати до окончања дисциплинског поступка. Међутим, дисциплински поступак против тужиоца није вођен. Тужилац је провео ноћ у згради старог СУП-а ВВ, а у пре подневним сатима 15. априла 2003. године командир сип ГГ уручио је тужиоцу решење о задржавању са датумом од 14.04.2003. године из кога произилази да је лишен слободе јер постоји основана сумња да би својим даљим боравком на слободи угрозио безбедност других грађана и безбедност републике што је у складу са тачком 2. наредбе о посебним мерама које се примењују за време ванредног стања, а након тога тужилац и ДД одведени су у Окружни затвор __ где су и спроведени у затвор у ЖЖ. Тужиоцу је дана 29.04.2003. године у затвору у ЖЖ уручено решење о престанку радног односа са даном 18.04.2003. године, по основу кога тужиоцу радни однос престаје наведеног датума по споразуму, а да је са захтевом тужиоца сагласан начелник управе саобраћајне полиције МУП РС, која одлука је донета у складу са чл. 99. ст. 1. Закона о раду. Том приликом је тужилац је одбио да потпише пријем наведеног решења и поднео против истог благовремени приговор који је одбијен решењем МУП-а - Ресор јавне безбедности од 03.07.2003. године са образложењем да се приговор не може прихватити јер изјава - захтев о престанку радног односа није опозвана, а при том је и прихваћена од стране начелника Секретаријата доношењем оспореног решења.

Одредбом чл. 97. Закона о раду предвиђени су начини престанка радног односа запосленог, а у тачки 3. предвиђен је престанак радног односа споразумом између запосленог и послодавца. А према одредби чл. 99. истог закона је предвиђено да радни однос може да престане по основу писменог споразума послодавца и запосленог.

Имајући у виду утврђено чињенично стање и наведене одредбе Закона о раду, другостепени суд правилно закључује да споразум о престанку радног односа делује на радно правни положај запосленог па самим тим има статусно дејство, због чега има снагу коначног појединачног акта о престанку радног односа. Из наведеног следи да и није потребно доносити решење о престанку радног односа као што је у конкретном случају учињено, јер решење о престанку радног односа има снагу деклараторног, а не конститутивног акта. Дакле, решењем о престанку радног односа се само констатује да запосленом престаје радни однос по споразуму. Због тога дејство престанка радног односа везује се за споразум а не за решење којим се само констатује да раднику престаје радни однос по споразуму. Стим у вези, престанак радног односа се може побијати у случају да је сачињен или прихваћен под принудом, изнудом, претњом или другим облицима мање воље, а у конкретном случају из истих разлога, овде тужилац може побијати само изјаву којом предлаже споразумни престанак радног односа. Такав споразум, односно изјава воље од стране запосленог, овде тужиоца, може се побијати у року у коме се може тражити судска заштита у радном односу. У случају позитивног исхода радног спора, поништавањем споразума престаје да важе сви акти који су на основу тог споразума донети, па дакле и решење којим се констатује споразумни престанак радног односа запосленом. У конкретној правној ситуацији, тужилац побија деклараторно решење којим се констатује да му је престао радни однос по споразуму. До закључења главне расправе тужилац није тражио поништај споразума о престанку радног односа нити пак своје поменуте изјаве, а због мање воље. Стога тужилац не може у конкретној правној ситуацији са успехом тражити поништај деклараторног решења о престанку радног односа по споразуму као и враћања на рад на раније радно место, јер тужбом није побијао такав споразум о престанку радног односа, који споразум и даље постоји и као коначни појединачни акт и даље представља основ за престанак тужиоцевог радног односа.

На основу овако изложеног правног закључка које у целини као правилно прихвата и Врховни суд, другостепени суд је правилно поступио када је побијаном пресудом преиначио првостепену пресуду и одбио тужби захтев из ове правне ствари као неоснован, а којим је тражено да се поништи као незаконито решење туженог од 18.04.2003. године због мана воље.

Одлука о трошковима поступка је правилна и довољно образложена.

Са ових разлога, Врховни суд је применом чл. 393. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Управног посредања

Мирјана Војводић

НН